

การพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนใน ชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

Development of Speaking Skills for Introducing Tourist Attractions Of youth in Doi Chang village, Wawee Sub-district, Mae Suai District, Chiang Rai Province

รุ่งโรจน์ ตันประดิษฐ์*¹

Rungroj Tonpradit ¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย และเพื่อสำรวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ประชากรของการวิจัย คือ เยาวชนในชุมชนบ้านดอยช้างที่กำลังศึกษาในโรงเรียนบ้านดอยช้าง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 70 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนในชุมชนบ้านดอยช้างที่กำลังศึกษาในโรงเรียนบ้านดอยช้าง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบประเมินผลการพูดเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการพัฒนา และแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย จากนั้นดำเนินการอบรมให้ความรู้เรื่องการพูดแนะนำ แล้วทำการทดสอบหลังการพัฒนาโดยใช้

* Corresponding author, e-mail:rungrawai@hotmail.com

¹ อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Lecturer, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

แบบประเมินผลการพูดเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด นำคะแนนที่ได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าเฉลี่ยร้อยละ แล้วให้กลุ่มเยาวชนทำแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงรายมีผลสัมฤทธิ์หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนบ้านดอยช้างสูงขึ้นจากเดิม โดยมีคะแนนพัฒนาการเฉลี่ยเท่ากับ 6.30 วิเคราะห์ด้วยสถิติที (t – test) และได้ค่าที (t – test) เท่ากับ 16.1 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์หลังพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวสูงกว่าก่อนพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเยาวชนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37

คำสำคัญ : เยาวชน ชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง

Abstract

The purposes of this research was Development of Speaking Skills for Introducing Tourist Attractions Of youth in Doi Chang village, Wawee Sub-district, Mae Suai District, Chiang Rai Province and to investigate the youth satisfaction towards the Development of Speaking Skills for Introducing Tourist Attractions Of youth in Doi Chang village, Wawee Sub-district, Mae Suai District, Chiang Rai Province. The samples were 20 students studying in Matthayomsuksa 1 and 2, semester 1, academic year 2020, at Ban Doi Chang community studying in Ban Doi Chang School obtained by simple random sampling. The research instruments were speech evaluation form to measure achievement of speech before development and a questionnaire investigating youth satisfaction towards the Development of Speaking Skills for Introducing Tourist Attractions of youth in Doi Chang village, Wawee Sub-district, Mae Suai District, Chiang Rai Province. Then proceed to the development by training the knowledge of the introduction. And then perform a post-development test using a speech evaluation form to measure achievement in speaking and the score obtained from the measure of speaking achievement to analyze for mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.), mean, percentage

The findings revealed that youths in Doi Chang Village, Wawee Subdistrict, Mae Suai District, Chiang Rai Province were an achievement after organizing a learning activity on the introduction of tourist attractions in Ban Doi Chang community which was higher than before. The mean development score of 6.30 was analyzed by statistical t (t-test) and t-test of 16.1 showed that the achievement after developing the speaking skills of tourist advice was higher than before improving the speaking skills. Statistically significant at the 0.05 level.

From the questionnaire, the youth were satisfied with the Development of Speaking Skills for Introducing Tourist Attractions at the highest level, as it can be seen from the mean at 4.77 and S.D.at 0.37. The results corresponded to the third assumption.

Keywords : Youth Doi Chang village

บทนำ

การพูดเป็นกระบวนการใช้ทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสารหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารเป็นอย่างมาก ดังที่สวัสต์ บรรเทิงสุข (2537 : 3) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพูดไว้ว่า ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติทุกเผ่าพันธุ์ที่มีภาษาใช้ได้ยกย่องความสำคัญของการพูดไว้ประดุจ “สิ่งทิพย์” ที่สามารถบันดาลให้เกิดความมหัศจรรย์ทั้งในทางเลวและทางเลิศขึ้นได้เสมอทุกยุคทุกสมัย การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมากทั้งในชีวิตประจำวันและชีวิตการทำงาน สอดคล้องกับสนิท สัตโยภาส (2538 : 131) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า นักเรียนจะเรียนวิชาใดก็ตามทั้งครูและนักเรียนย่อมใช้การพูดและการฟังเป็นสื่อ หากนักเรียนมีทักษะในการพูดและการฟังแล้ว ย่อมเป็นรากฐานสนับสนุนให้เกิดทักษะในการเขียนและการอ่าน

สมชาติ กิจยรรยง (2555 : 13) ก็ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้บุคคลได้แสดงออกซึ่งความคิดเห็น การพูดเป็น พูดดี และมีศิลปะในการพูดนั้นทำให้เราสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างถูกต้องและมีหลักเกณฑ์ ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (2548 : 8) ก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า พูดได้นั้นเราพูดกันมาตั้งแต่ขบเซซๆ เปล่งวาจาออกมาเป็นภาษามนุษย์ ฟังได้ก็ฟัง ฟังไม่ได้ก็ต้องทนฟังเอา ส่วนพูดเป็นนั้นหมายถึงพูดให้คนฟังชื่นชอบ พูดให้คนเชื่อถือ คล้อยตาม ปฏิบัติตาม พูดเรื่องยากเป็นเรื่องง่าย เรื่องง่ายๆ เป็นเรื่องสนุกซึ่งนับว่าเป็นเรื่องยากกว่ามากและไม่ใช่ว่าทำกันได้ทุกคน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การพูดเป็นเรื่องของทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน หากรู้ทฤษฎี หลักเกณฑ์วิธีการพูดและได้ฝึกฝนบ่อยๆ ผู้นั้นก็จะสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ ดังนั้นการสอนทักษะการพูดจึงมีความสำคัญต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก การให้ความรู้แก่ผู้เรียนทั้งทฤษฎีและให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง สม่าเสมอก็จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการอ่านและการเขียนด้วย

การวิจัยของพงศกร สมมิตร (2552 : 70) พบว่า หากนักเรียนได้รับการพัฒนาและเสริมแรงในวิธีที่เหมาะสมจะสามารถทำให้นักเรียนมีทักษะทางการพูดที่ดีได้ ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยจึงต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียน เพื่อ

ให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดที่มีประสิทธิภาพ มีการลำดับเรื่องที่ดี ใช้คำหรือใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสม มีความมั่นใจในการแสดงออกทางการพูด และมีศิลปะทางการพูดอย่างสร้างสรรค์ สอดคล้องกับวิรัช ลภีรัตนกุล (2543 : 226) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีข้อบกพร่องด้านการพูดว่ามาจากขาดความรู้พื้นฐานในการพูด บางคนไม่มีความมั่นใจในตนเอง ไม่มีการเตรียมตัว ไม่มีกระบวนการในการฝึกซ้อม การวางบุคลิกภาพที่ไม่ดีขณะทำการพูด การแสดงสีหน้า แววตาไม่สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ไม่มีความรู้เรื่องการทักทายที่ประชุมก่อนการแสดงผลการพูด การเริ่มต้นที่ไม่ดึงดูดใจผู้ฟัง เรื่องราวที่นำมาพูดไม่มีความชัดเจน น้ำเสียงไม่มีระดับ ไม่มีความรู้เรื่องเวลาที่ใช้ในการพูด และขาดการสรุปที่เหมาะสมดังนั้นนักเรียนจะสามารถฝึกทักษะทางการพูดได้ดีเพียงใดนั้นรูปแบบหรือวิธีการในการฝึกก็มีความสำคัญมากเช่นกัน

ดอยช้างเป็นชุมชนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงราย ตั้งอยู่ที่ตำบลลาวาว อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย แต่เดิมเป็นที่อยู่ของชาวเขาเผ่าม้ง ต่อมาปี พ.ศ. 2458 ชนเผ่าลีซอได้อพยพเข้ามาตั้งเป็น หมู่บ้านดอยช้าง และปีพ.ศ.2526 ชนเผ่าอาข่าได้เข้ามาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านดอยช้าง ซึ่งเป็นชุมชนเล็กๆ มีวิถีชีวิตเรียบง่าย ส่วนชื่อบ้านดอยช้างนั้น ตั้งขึ้นตามลักษณะของภูเขาที่มีรูปร่างเหมือนช้างแม่ลูกสองเชือก หันหน้าไปทางตัวจังหวัดเชียงราย บนดอยช้างมีอากาศเย็นสบายตลอดปี ดึงดูดให้นักเดินทางมาท่องเที่ยวโดยเฉพาะ ร้านกาแฟรสชาติดีมากมายหลายร้าน ทิวทัศน์สวยงาม อากาศแสนบริสุทธิ์ช่วงฤดูหนาว อีกทั้งบริเวณดอยช้าง ยังมีบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ บริเวณพุทธอุทยานดอยช้าง ซึ่งมีความสำคัญคือเป็นน้ำ 1 ใน 9 แห่งของน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่นำไปประกอบพิธีถือน้ำพิพัฒน์สัตยาพุทธมิ่งคลาภิเษกเนื่องในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร มีพระชนมายุครบรอบ 60 พรรษา ทักษะทางการพูดเพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวจึง

จากการศึกษาค้นคว้าและประสบการณ์ทางการสอน ผู้วิจัยเห็นว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดยังมีน้อย ครูภาษาไทยยังไม่ได้ให้ความสนใจในการสอนทักษะการพูดมากเท่าที่ควร การสอนทักษะการพูดของครู หรือการฝึกทักษะการพูดให้แก่เด็กเป็นการสอนตามประสบการณ์ของครู ฝึกนักเรียนแบบตัวต่อตัว โดยนักเรียนลอกเลียนแบบตามตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวาว อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย เพื่อเป็นพื้นฐานและ

แนวทางในการพัฒนาสมรรถภาพทักษะการพูดแก่เยาวชนชนในหมู่บ้านดอยช้าง และเพื่อให้เยาวชนในหมู่บ้านดอยช้าง ได้พัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว ในด้านลีลา ท่าทาง น้ำเสียง การใช้ภาษา เพื่อสร้างประสิทธิภาพทางด้านทักษะการพูดแนะนำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวในท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

สมมติฐานของการวิจัย

1. เยาวชนที่ได้รับการอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว มีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวสูงขึ้นหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. เยาวชนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ในระดับมากที่สุด

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
ขอบเขตด้านเนื้อหาของงานวิจัยในครั้งนี้ คือ ทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว
2. ขอบเขตกลุ่มเป้าหมาย
กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ซึ่งกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน

3. ขอบเขตด้านสถานที่ศึกษา

หมู่บ้านดอยช้าง หมู่ 3 หมู่ 26 และ หมู่ 27 ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ศึกษา

แผนการดำเนินงานตามโครงการวิจัยครั้งนี้ รวมระยะเวลาทั้งสิ้นจำนวน 12 เดือน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ดังนี้

1. ทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลในการทำวิจัย ชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย
- 2.ชี้แจงจุดประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าแก่เยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย
3. ทดสอบก่อนการพัฒนาโดยให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างออกมาพูดแนะนำหมู่บ้านตนเอง โดยใช้แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด
4. ดำเนินการพัฒนาตามแผนการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำ
5. ประเมินผลโดยการทดสอบการพูด กำหนดให้นักเรียนพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวตามจุดต่างๆ ในชุมชนบ้านดอยช้าง
6. ประเมินผลความพึงพอใจจากการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย
7. สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด
2. แบบสำรวจความพึงพอใจ จากการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

วิธีการสร้าง และตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

วิธีการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการพูดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด
2. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด

3. สร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การประเมินการพูดของสมิต สัจฉกร (2552 : 183) มาปรับใช้ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการพูด เพราะเป็นแบบประเมินที่มีหัวข้อในการประเมินตามที่ผู้วิจัยต้องการ สำหรับเกณฑ์การประเมินด้านคุณลักษณะ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยศึกษาจากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการพูด แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดพิจารณาคูณลักษณะด้านต่างๆ ดังนี้

- 1) ท่วงท่าทาง อากัปกริยา และบุคลิกภาพ
- 2) การขึ้นต้น
- 3) เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง
- 4) น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ
- 5) การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด
- 6) การสรุป
- 7) เวลาที่ใช้ในการพูด

4. เมื่อสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดตามหัวข้อที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินดังกล่าวไปขอรับคำแนะนำจากที่ปรึกษางานวิจัย แก้ไขตามคำแนะนำของที่ปรึกษางานวิจัย จากนั้นได้นำแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ไปขอรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ต่อไป

5. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสำรวจความพึงพอใจ

6. เมื่อสร้างแบบสำรวจความพึงพอใจตามหัวข้อที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจดังกล่าวไปขอรับคำแนะนำจากที่ปรึกษางานวิจัย แก้ไขตามคำแนะนำของที่ปรึกษางานวิจัย จากนั้นได้นำแบบสำรวจความพึงพอใจไปขอรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อประเมินค่าความเชื่อมั่นด้วยสูตรการหาค่าความเชื่อมั่นในรูปสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach alpha procedure) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.94

7. นำแบบสำรวจความพึงพอใจที่มีประสิทธิภาพโดยการหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว ไปใช้ในภาคสนาม

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

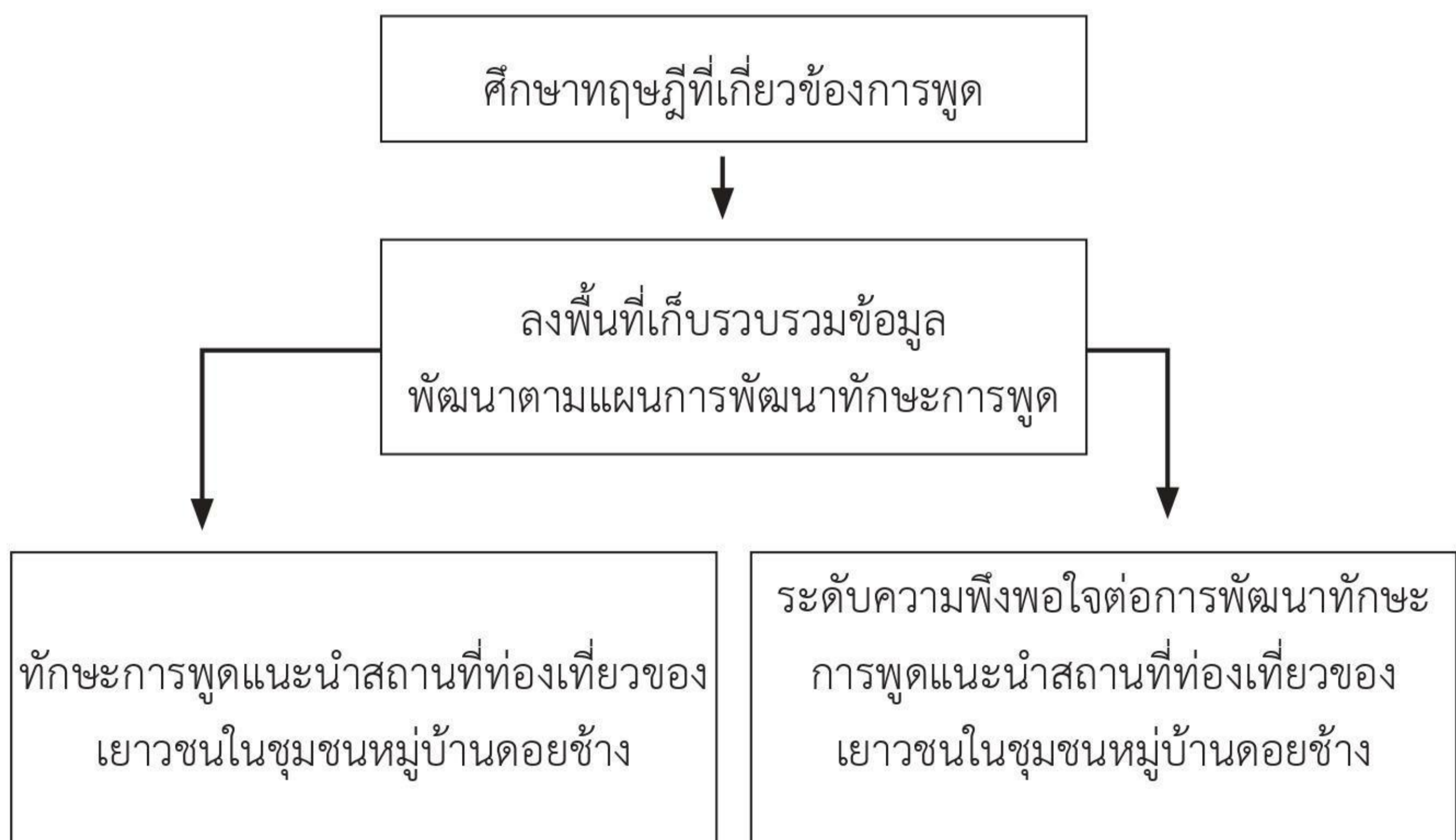
1. รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด การประเมินผลการพูดที่ได้ศึกษามา
2. ทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลในการทำวิจัย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย
3. ชี้แจงจุดประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
4. ทดสอบก่อนการพัฒนาโดยให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างออกมาพูดแนะนำ หมู่บ้านตนเอง โดยใช้แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด
5. ดำเนินการพัฒนาตามแผนการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
6. ประเมินผลโดยการทดสอบการพูด กำหนดให้นักเรียนพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวตามจุดต่างๆ ในชุมชนบ้านดอยช้าง
7. ประเมินผลความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย
8. สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย พัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว
2. ทราบความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย
3. ส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ของชุมชนบ้านดอยช้างให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย” สามารถกำหนดได้ ดังต่อไปนี้

ผลการวิจัย

จากงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้าน ดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย” ผู้วิจัยศึกษา

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย โดยกลุ่มเยาวชนที่ใช้เป็นประชากรในการวิจัย คือ เยาวชนในชุมชนบ้านดอยช้างที่กำลังศึกษาในโรงเรียนบ้านดอยช้าง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 70 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เยาวชนในชุมชนบ้านดอยช้างที่กำลังศึกษาในโรงเรียนบ้านดอยช้างในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน คือให้นักเรียนออกมาพูดแนะนำในหัวข้อ “ดอยช้างบ้านฉัน” โดยใช้เกณฑ์ประเมินการพูดเช่นเดียวกันกับแบบประเมินการพูดหลังเรียน โดยประเมินความสามารถทางการพูดพิจารณาคุณลักษณะด้านท่วงท่าทางอากัปกิริยา และบุคลิกภาพ การขึ้นต้น เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนในการพูด การสรุป และเวลาที่ใช้ในการพูด หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนบ้านดอยช้าง และให้เยาวชนทำแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงรายจากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการพรรณนา ผลของการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงรายพบว่า เยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงรายมีคะแนนพัฒนาการเฉลี่ย เท่ากับ 6.30 คะแนนเฉลี่ยก่อนการสอนพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว สำหรับเยาวชนในชุมชนบ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย เท่ากับ 17.60 และ คะแนนเฉลี่ย หลังเรียน เท่ากับ 23.90 วิเคราะห์ด้วยสถิติที่ (t – test) และได้ค่าที (t – test) เท่ากับ 16.1 โดยแสดงว่าผลสัมฤทธิ์หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนบ้านดอยช้าง

สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเยาวชนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงรายอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37

อภิปรายผล

จากการศึกษางานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย” ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

จากคะแนนประเมินผลก่อนพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.60 หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวแล้ว คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 23.90 มีคะแนนพัฒนาการเฉลี่ยเท่ากับ 6.30 วิเคราะห์ด้วยสถิติที่ (t – test) และได้ค่าที่ (t – test) เท่ากับ 16.1 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์หลังพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวสูงกว่าก่อนพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย มีคะแนนในการประเมินผลการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่สูงขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเยาวชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การให้ความรู้ด้วยตนเอง นอกจากนั้นเยาวชนยังได้ลงพื้นที่จริงในการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่มีชื่อเสียงในหมู่บ้านของตนเอง จึงทำให้เกิดความรู้สึกมีส่วนร่วมและกระตุ้นให้มีแรงบันดาลใจในการพูดมากขึ้นสอดคล้องกับสมมติฐานงานวิจัย

นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย วงศ์เพชรศรี (2547 : 133 - 135) ที่ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ท 011 เรื่อง การพูด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชติยะวงษา ปีการศึกษา 2545 พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความสนุกสนานในการเรียน กระตือรือร้นที่จะทำงานให้สำเร็จในระดับมาก ส่งผลให้นักเรียนมีทักษะทางการพูดที่ดีขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งเป็นทักษะสำคัญต่อการดำรงชีวิตในอนาคต

นอกจากนี้ผลการสำรวจความพึงพอใจของเยาวชนต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ต.วาวี อ.แม่สรวย จ.เชียงราย พบว่า เยาวชนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ต.วาวี อ.แม่สรวย จ.เชียงรายอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37 เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยรายการที่เยาวชนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือความเหมาะสมของเนื้อหาในการพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ หลังจากเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และประโยชน์ที่เยาวชนได้รับจากการพัฒนา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.26 รองลงมาได้แก่ความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมในการพัฒนาตรงกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.38 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้ที่เยาวชนได้ฝึกปฏิบัติอย่างสนุกสนาน สืบเนื่องจากการที่เยาวชนทำกิจกรรมในแต่และกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความตั้งใจ สอดคล้องกับพิชญา สกุลวิทย์ (2551 : 45) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการฟัง การดู การพูด และศึกษาพฤติกรรมการเรียนที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทพดินทร์วิทยา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบทักษะทางภาษาและแบบบันทึกสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบค่าที่ ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการฟัง การดูและพูดหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 พฤติกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยรวมอยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ตำบลวาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ฝึกการแสดงออกและจัดกิจกรรมที่กลุ่มเป้าหมายมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพราะจะทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทดลองใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติในรูปแบบอื่น ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพูดแนะนำ เพราะกลุ่มเป้าหมายแต่ละคนอาจเกิดการเรียนรู้ในแต่ละวิธีที่แตกต่างกัน

2. ควรประยุกต์ใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กลุ่มเป้าหมายได้มีการฝึกปฏิบัติในการฝึก และพัฒนาการพูดในรูปแบบอื่นๆ ที่นอกเหนือจากการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว เช่น การพูดในที่ประชุมชน การโต้วาที พาที่สร้างสรรค์ หรือการพูดสุนทรพจน์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (2548). **พูดได้ พูดเป็น**. (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ : ฟาร์โกลีบ.

พงศกร สมมิตร.(2552). **การพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการพูด โดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด**. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.

พิชญา สกุลวิทย์. (2551). **การพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูดภาษาไทยของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ**. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.

วิรัช ลภีรัตนกุล. (2543). **วาทนิเทศและวาทศิลป์ หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติยุคสหวรรษใหม่**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สนิท สัตโยภาส. (2538). **พฤติกรรมการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : ครูสภา.

สมชาติ กิจยรรยง. (2555). **ศิลปะการพูดสำหรับผู้นำ**. กรุงเทพฯ : เอ็กชเปอร์เน็ท.

สมชาย วงศ์เพชรศรี. (2547). **การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยแบบร่วมมือกัน เรื่อง การพูด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.

สมิต สัจฉกร. (2547). **การพูดต่อชุมชน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สายธาร.

_____. (2552). **การพูดต่อชุมชน**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สายธาร.

สวัสดี บันเทิงสุข. (2537). **เทคนิคการพูด**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ฉับแกระ.